

Súd: Okresný súd Košice okolie
Spisová značka: 10Csp/120/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517205517
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Pribula
ECLI: ECLI:SK:OSKE3:2017:7517205517.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice-okolie samosudcom JUDr. Jozefom Pribulom v právnej veci žalobcu: CRIF - Slovak Credit Bureau, s.r.o., IČO: 35 886 013 so sídlom Malý trh 2/A, 811 08 Bratislava, zast.: AK Herceg, s.r.o., IČO: 35 890 240, so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava, proti žalovanému: D. G., T.. XX.XX.XXXX, H. G. XXX, XXX XX G., v konaní o zaplatenie 2.234,23 eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.234,23 eur spolu s 8,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.885,43 eur od 28.3.2014 až do zaplatenia, všetko to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca podaným návrhom žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 2.234,23 eur, spolu so zmluvným úrokom vo výške 17,90% ročne zo sumy 1.885,43 eur od 28.03.2014 až do zaplatenia a spolu s 8,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.885,43 eur od 28.03.2014 až do zaplatenia a náhradu trov tohto konania.

2. Svoj návrh odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu t.j. Slovenská sporiteľňa a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO 00 151 653, uzatvorila so žalovaným dňa 16.12.2010 zmluvu o splátkovom úvere. Súčasťou tejto zmluvy boli aj všeobecné obchodné podmienky, osobitné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne pre poskytnutie úverov a povolených prečerpaní a sadzobník poplatkov Slovenskej sporiteľne. Žalovaný sa zaviazal splácať úver poskytnutý vo výške 1.903,54 eur, mesačnými splátkami vo výške 17,19 eur do 31.12.2010 a od 15.01.2011 vo výške 37,28 eur, vždy do 15 dňa toho - ktorého mesiaca so splatnosťou dňa 15.11.2010. Výška úrokovej sadzby bola dohodnutá vo výške 17,90% ročne, ako fixná do konečnej splatnosti úveru, RPMN bola dohodnutá vo výške 23,41% ročne. Žalovaný využil možnosť čerpať úver, avšak podmienky pre splácanie riadne nedodrжал dostal sa do omeškania, na čo ho Slovenská sporiteľňa upozorňovala a vyzývala na úhradu jeho splatných záväzkov. S ohľadom na vyššie uvedené Slovenská sporiteľňa listom zo dňa 12.03.2014 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru vo výške 2.234,23 eur, pozostávajúca z istiny úveru po zosplatnení vo výške 1.885,43 eur, z vyčísleného úroku 248,17 eur, zákonného úroku z omeškania vo výške 5,27 eur a poplatkov v sume 75 eur vyčíslené do dňa postúpenia pohľadávky na žalobcu t.j 27.03.2014. Na základe uvedeného tak žiada žalobca zaviazat žalovaného na plnenie v zmysle podaného žalobného návrhu.

3. Žalovaný si prevzal žalobu dňa 10.07.2017, vo veci podal žiadne vyjadrenie.

4. Súd nariadil pojednávanie dňa 28.11.2017, žalobca a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili, žalovaný sa z pojednávania nezúčastnil a ani sa dodatočne neospravedlnil, a preto súd v zmysle ustanovenia § 180 CSP súd konal v neprítomnosti strán konania. V zmysle § 180 CSP, súd po vyvolaní vecí zistí, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané, ak sa tieto osoby nedostavili, súd rozhodne, či sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti a otvorí pojednávanie.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom, jednotlivými zmluvami a dodatkami a všeobecnými obchodnými a úverovými podmienkami k zmluvám, odstúpením od zmluvy, oznámením o postúpení pohľadávky, výzvami na plnenie pred podaním žaloby a ostatným spisovým materiálom, a na ich základe zistil tento skutkový stav:

6. Právny predchodca žalobcu uzatvoril dňa 16.12.2010 so žalovaným zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorého bolo poskytnúť žalovanému úver vo výške 1.903,54 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať 119 mesačnými pravidelnými splátkami, tak že do 31.12.2010 v sume 17,19 eur a od 15.01.2011 v sume 37,28 eur vždy k 15 dňu toho ktorého mesiaca. K úveru bola dohodnutá fixná úroková sadzba vo výške 17,90% ročne, RPMN vo výške 23,41%, priemerná RPMN 18,48%, celková výška úveru, ktorú sa zaviazal žalovaný vrátiť do 15.11.2020 činila sumu 4.491,11 eur. Žalovaný si svoje povinnosti nesplnil, preto právny predchodca žalobcu pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 11.03.2014. Vzhľadom na to, že žalovaný napriek tomu zostal pasívny a preto žalobca žiada, aby súd zaviazal žalovaného na plnenie v zmysle podaného žalobného návrhu.

7. Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že právny vzťah medzi stranami je potrebné posúdiť podľa ustanovení Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb., zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

8. Z rozhodovacej praxe súdov vyplýva jednoznačný záver, že napriek tomu, že na niektoré právne vzťahy sa pôvodne aplikoval obchodný zákonník alebo iný zákon, ktorého povaha vzťahu medzi účastníkmi konania nesie črty spotrebiteľského vzťahu, použijú sa na úpravu tohto vzťahu vždy občianskoprávne predpisy. V tomto prejednávacom prípade je potrebné zdôrazniť, že žalovaný ako spotrebiteľ neuzatváral zmluvy so žalobcom ako podnikateľom v rámci podnikateľskej činnosti, ale poskytnuté finančné prostriedky využíval pre svoju osobnú potrebu, a preto sa tento vzťah medzi žalobcom a žalovaným musí brať ako vzťah spotrebiteľský. Súd je ex lege povinný dohliadať pri spotrebiteľských sporoch s otvorenými očami na všetky skutočnosti, v ktorých by mohol byť žalovaný poškodený a teda ako slabšia zmluvná strana sa stať obeťou nekalých obchodných praktík zo strany veriteľa, a preto musí starostlivo pristupovať k prejednávanej spotrebiteľským veciam.

9. Žalobca žiadal pôvodne priznať aj úrok z úveru vo výške 17,90 % ročne zo sumy 1.885,43 eur od 28. 03.2014 do zaplatenia.

10. V zmysle ustálenej súdnej praxe (uznesenie NSSR sp. zn. Obo143/98, Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS476/2012-14) vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Žalovaná ako dlžníka bola povinná na základe uzavretej zmluvy platiť z poskytnutých prostriedkov úroky vo výške 19,90% ročne, tieto úroky boli splatné mesačne. Úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich plnením je povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania. Je to zákonný dôsledok vyplývajúci z § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka bez toho, že by to museli účastníci právneho vzťahu dohodnúť. Úroky z omeškania patria po celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškaní. Platí to však len pre omeškanie splatením úrokov poskytnutých prostriedkov, nie o úrokoch z omeškania. Keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškanie s ich plnením už ďalej úroky z omeškania nepatria. Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov (úveru) patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania.

11. V tomto prípade súd skonštatoval, že právny predchodca žalobcu dňa 11.03.2014 zosplatnil tento úver, nakoľko žalovaný riadne a včas úver nesplácal, pričom sa dostal so splácaním do omeškania a žalobca aj po tomto dátume žiada úroky z úveru, pričom už sú súčasťou žalobcom požadovanej istiny

ako tzv. celkové náklady úveru (také, aké by odporca splatil, keby úver splácal poctivo tzn. riadne a včas), a teda žalobca ich nemá právo ďalej úročiť, v tomto prípade by išlo o tzv. anatocizmus - branie úrokov z úrokov čo je zakázané. V tomto prípade by bol žalovaný viacnásobne potrestaný za to, že je v omeškaní. Niet pochybností o tom, že by žalobca nemohol svoje poskytované úvery úročiť, pretože úrokom sa jednoducho rozumie odplata za to, že veriteľ svoje peniaze obetuje v prospech dlžníka a očakáva, že ten mu ich vráti aj s odplatom riadne a včas, nakoľko veriteľ v čase, keď tieto peniaze poskytol dlžníkovi, nemohol s nimi disponovať a brať z nich želané úžitky.

12. Tento názor bol potvrdený aj uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn.: 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015, v ktorom uviedol, že Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdiely spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradi k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou (pozri ďalej). Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných

plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. Alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.

13. Rovnaký názor vyslovil aj Krajský súd v Žiline v Rozsudku sp.zn.: 6Co/118/2017 zo dňa 26.07.2017, v ktorom v bode 13 odôvodnenia uviedol, že: Krajský súd v uvedenej súvislosti uvádza, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k tejto zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Takýto stav súd nemôže pripustiť, nakoľko by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/190/2014 z 30. júna 2015).

14. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najneskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

15. Z dôvodovej správy k novele Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 106/2014 Z.z. vyplýva, že v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprímerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru.

16. Podľa prechodných a záverečných ustanovení Občianskeho zákonníka uvedených v § 879r k predmetnej novele 106/2014 Z.z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. júnom 2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 1. júna 2014. Na výkon záložného práva, ktoré vzniklo pred 1. júnom 2014, sa použijú ustanovenia tohto zákona.

17. Preto návrh žalobcu v tejto časti pokiaľ ide o úrok 17,90 % ročne zo sumy 1.885,43 eur od 28.03.2014 nebol podľa súdu dôvodný a súd ho zamietol.

18. V zmysle vyššie uvedeného je nepochybné, že medzi stranami konania bola uzavretá spotrebiteľská úverová zmluva. Žalovaný však nedodrжал podmienky tejto zmluvy, a preto ho súd zaviazal na úhradu sumy 2.234,23 eur, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

19. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania stanovuje vykonávací predpis.

20. Vykonávacím predpisom je Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.. Podľa ust. § 3 tohto nariadenia, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako zákonom ustanovená úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

21. V zmysle vyššie uvedeného súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré činia 8,25 % ročne od 28.03.2014, keďže žalovaný je s plnením peňažného dlhu v omeškaní.

22. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24. Podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Súd rozhodol podľa § 262 CSP o trovách konania tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, pretože bol neúspešný len v nepatrnej časti. O výške trov konania sa rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice - okolie.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.